

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/125/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123010057
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123010057.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., o návrhu odsúdeného na zahľadenie odsúdenia, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 29.05.2025, č. k. 35Nt/6/2023-116, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.10.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“) uznesením zo dňa 29.05.2025, č. k. 35Nt/6/2023-116 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) rozhodol podľa § 92 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona s použitím § 470 ods. 1 Trestného poriadku tak, že zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom B. XXX, t. č. ÚVTOS Leopoldov (ďalej len „odsúdený“), o zahľadenie odsúdenia

- Okresného súdu Trnava zo dňa 14.2.1991, sp. zn. 2T/29/1991,
- Okresného súdu Martin zo dňa 3.4.1991 sp.zn. 4T/10/1991,
- Okresného súdu Trnava zo dňa 29.9.1994 sp.zn. 5T/298/1994,
- Okresného súdu Galanta zo dňa 16.11.1994 sp.zn. 3T/125/1994,
- Okresného súdu Trnava zo dňa 11.9.1996, sp. zn. 7T/2/1996,
- Okresného súdu Trnava zo dňa 23.7.1998, sp. zn. 4T/141/1998,
- Okresného súdu Galanta zo dňa 20.1.2020 sp.zn. 1T/7/2020,
- Okresného súdu Trnava zo dňa 25.10.2000, sp. zn. 4T/113/2000,
- Krajského súdu v Trnave zo dňa 2.6.2005, sp. zn. 15T/3/2003,
- Okresného súdu Trnava zo dňa 21.5.2020, sp. zn. 3T/73/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.9.2020, sp. zn. 3To/104/2020,

2. Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený, prostredníctvom svojho obhajcu, v zákonom stanovenej lehote sťažnosť.

3. Podanú sťažnosť odsúdený, prostredníctvom svojho obhajcu, odôvodnil podaním zo dňa 05.07.2025, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

3.1. Obhajoba je názoru, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to nesprávneho právneho záveru, že doba vedenia riadneho života nikdy neplynie počas výkonu ďalšieho (iného ako je predmetom zahľadenia) nepodmienečného trestu odňatia slobody. Má za to, že tento právny záver prvostupňového súdu nemá žiadnu oporu v zákonnej úprave.

3.2. Poukazuje na to, že aj počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody sa odsúdení dopúšťajú trestnej činnosti. Dokonca s tým počítá samotný zákonodarca pri kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu znásilnenia a sexuálneho násillia (§ 199 ods. 2 písm. d) a § 200 ods. 2 písm. d) Trestného zákona).

3.3. Uvádza, že výkon trestu odňatia slobody síce obmedzuje do určitej miery odsúdeného v páchaní trestnej činnosti, ale páchanie trestnej činnosti nevyklučuje. Naviac, nevedenie riadneho života nemusí znamenať len páchanie trestnej činnosti ale napríklad aj nedodržiavanie základných noriem občianskej spoločnosti, neplnenie si svojich povinností voči štátu a spoločnosti. Ďalej uvádza, že ak by akceptoval právny záver prvostupňového súdu, znamenalo by to, že vedenie riadneho života by bolo vylúčené vždy, ak je odsúdený akýmkoľvek spôsobom obmedzený v páchaní trestnej činnosti. Konštatuje, že nie je predsa žiadny rozdiel v tom, či limitácia v páchaní trestnej činnosti je spôsobená obmedzením osobnej slobody v dôsledku výkonu trestu alebo väzby, a tým keď táto limitácia vyplýva z iných okolností. Znamenalo by to napríklad, že aj zhoršený zdravotný stav obmedzujúci dotknutú osobu v páchaní trestnej činnosti by mal za následok pretrhnutie plynutia rozhodnej doby pre zahľadanie odsúdenia a začatie jej nového plynutia po vyliečení. Pri osobách s trvalo zhoršeným zdravotným stavom, ktorý ich obmedzuje v páchaní trestnej činnosti, by dokonca vedenie riadneho života bolo úplne vylúčené. Je názoru, že takéto právne posúdenie veci je zjavne nesprávne.

3.4. Zákonná úprava nevyklučuje, aby počas výkonu ďalšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody viedol odsúdený riadny život vo vzťahu k skoršiemu už vykonanému trestu odňatia slobody. Podľa názoru obhajoby prvostupňový súd musí skúmať i to, ako sa odsúdený správal počas výkonu ďalšieho trestu odňatia slobody a zhodnotiť jeho správanie z hľadiska vedenia alebo nevedenia riadneho života a nemôže paušálne vylúčiť vedenie riadneho života počas tejto doby. Skutočnosť, že správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody je korigované obmedzením osobnej slobody a dozorom príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, prvostupňový súd len zohľadní pri posudzovaní toho, či odsúdený viedol alebo nevedol riadny život.

3.5. Obhajoba je názoru, že prvostupňový súd si mal zabezpečiť správy od všetkých dotknutých ústavov trestu odňatia slobody za celé rozhodné obdobie o správaní sa odsúdeného a na základe takto zisteného skutkového stavu mal posudzovať, či odsúdený viedol alebo nevedol riadny život. V dôsledku nesprávneho právneho záveru, že počas výkonu ďalšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody nemôže odsúdený viesť riadny život, tak prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci potrebný na rozhodnutie o žiadosti odsúdeného na zahľadanie odsúdení špecifikovaných vo výroku napadnutého uznesenia.

3.6. Obhajoba navrhuje, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len „sťažnostný súd“) podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

4. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

5. Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, pričom zistil nasledovné.

6. Vo veci už raz rozhodol prvostupňový súd, a to uznesením zo dňa 28.08.2023, ktorým rozhodol podľa § 92 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona s použitím § 470 ods. 1 Trestného poriadku tak, že zamietol žiadosť odsúdeného o zahľadanie odsúdenia

- Okresného súdu Trnava zo dňa 14.02.1991, sp. zn. 2T/29/1991 na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky v I. nápravno-výchovnej skupine,

- Okresného súdu Trnava zo dňa 11.09.1996, sp. zn. 7T/2/1996 na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky v II. nápravno-výchovnej skupine,

- Okresného súdu Trnava zo dňa 23.07.1998, sp. zn. 4T/141/1998 na trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov v II. nápravno-výchovnej skupine,

- Okresného súdu Trnava zo dňa 25.10.2000, sp. zn. 4T/113/2000 na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov v II. nápravno-výchovnej skupine,

- Krajského súdu v Trnave zo dňa 02.06.2005, sp. zn. 15T/3/2003 na trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) rokov v III. nápravno-výchovnej skupine,

- Okresného súdu Trnava zo dňa 21.05.2020, sp. zn. 3T/73/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.09.2020, sp. zn. 3To/104/2020 na trest odňatia slobody doživotne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

7. Proti prvému uzneseniu prvostupňového súdu podal sťažnosť odsúdený a sťažnostný súd po preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil splnenie podmienok pre zahľadanie jednotlivých odsúdení a preto uznesenie prvostupňového súdu uznesením zo dňa 21.03.2024, sp. zn. 5Tos/2/2024 zrušil a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

8. Sťažnostný súd vo svojom uznesení prvostupňovému súdu vytkol nesprávne vysporiadanie sa s podmienkami zahľadania odsúdenia v prípade odsúdení, v ktorých bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. K uvedenému sťažnostný súd uviedol, že v prípadoch, kedy sa má zahladiť odsúdenie, v rámci ktorého bolo u odsúdeného upustené od uloženia súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu, je vo vzťahu k takémuto odsúdeniu potrebné posudzovať podmienky pre jeho zahľadanie podľa podmienok pre zahľadanie skoršieho odsúdenia, v závislosti od ktorého bolo od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu upustené (t. j. podľa podmienok pre zahľadanie skoršieho odsúdenia, ktorého uložený trest sa považoval za dostatočný a pre ktorý bolo od uloženia súhrnného resp. ďalšieho trestu upustené). V prípade zahľadania odsúdenia, u ktorého bol výrok o treste zrušený uložením súhrnného trestu v ďalšom odsudzujúcom rozhodnutí, je možné takéto pôvodné odsúdenie zahladiť, nakoľko uložením súhrnného trestu bol zrušený iba výrok o treste, výrok o vine tak ostáva nedotknutý. Nakoľko sa inštitútom podľa ust. § 92, resp. § 121 Trestného zákona zahladzuje odsúdenie ako celok a nie iba uložený trest, je potrebné posudzovať podmienky pre zahľadanie tohto odsúdenia (vo vzťahu k dĺžke doby vedenia riadneho života) podľa podmienok pre zahľadanie tohto ďalšieho odsúdenia, ktorým bol zároveň uložený predmetný súhrnný trest.

Ďalej sťažnostný súd uviedol, že v napadnutom uznesení absentuje akékoľvek vysporiadanie sa so závažnosťou jednotlivých odsúdení, povahou skutkov, dokonca časom skutku, teda dátumom, kedy došlo k prerušeniu plynutia rozhodnej doby, resp. k jej zastaveniu, nakoľko od tohto momentu zákonná doba vedenia riadneho života na účely zahľadania odsúdenia začala plynúť odznova. Poukázal na to, že prvostupňový súd prerušenie plynutia rozhodnej doby pre zahľadanie jednotlivých odsúdení ohraničuje len dňom nástupu odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, s čím sa sťažnostný súd nestotožnil, keďže k prerušeniu plynutia rozhodnej doby primárne dochádza porušením podmienky vedenia riadneho života, teda spáchaním trestného činu alebo priestupku, nie až nástupom do výkonu trestu odňatia slobody.

Sťažnostný súd vytkol prvostupňovému súdu aj to, že z napadnutého uznesenia nie je zistiteľné, ako sa vysporiadal prvostupňový súd s priestupkami odsúdeného (č. I. 8-10, 13-14), či na tieto pri svojom rozhodovaní prihliadol alebo nie, a z akého dôvodu.

9. Po vrátení veci, prvostupňový súd rozhodol o žiadosti odsúdeného zo dňa 03.01.2023 o zahľadanie odsúdení Okresného súdu Trnava zo dňa 14.2.1991 sp. zn. 2T/29/1991, Okresného súdu Martin zo dňa 3.4.1991 sp.zn. 4T/10/1991, Okresného súdu Trnava zo dňa 29.9.1994 sp.zn. 5T/298/1994, Okresného súdu Galanta zo dňa 16.11.1994 sp.zn. 3T/125/1994, Okresného súdu Trnava zo dňa 11.9.1996 sp. zn. 7T/2/1996, Okresného súdu Trnava zo dňa 23.7.1998 sp. zn. 4T/141/1998, Okresného súdu Galanta zo dňa 20.1.2020 sp.zn. 1T/7/2020, Okresného súdu Trnava zo dňa 25.10.2000, sp. zn. 4T/113/2000, Krajského súdu v Trnave zo dňa 2.6.2005 sp. zn. 15T/3/2003 a ani Okresného súdu Trnava zo dňa 21.5.2020, sp. zn. 3T/73/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.9.2020, sp. zn. 3To/104/2020, ktorej nevyhoveli.

10. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odsúdený nesplnil stanovené podmienky pre zahľadanie odsúdenia, keďže nevedol po dobu stanovenú zákonom riadny život. Prvostupňový súd poukázal na to, že odsúdený je osobou trinásťkrát súdne trestanou, ktorej boli zväčša ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, s páchaním trestnej činnosti začal už ako mladistvý a v podstate možno konštatovať, že polovicu svojho života strávil vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý očividne nemal na jeho prevýchovu žiadny vplyv. Odsúdený opätovne, častokrát už pár dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, zväčša majetkovej vo vzťahu ku ktorej je špeciálnym recidivistom. Prvostupňový súd vyslovil názor, že závažnosť odsúdeným páchanej úmyselnej trestnej činnosti mala u neho preukázateľne stúpajúcu tendenciu, keď sa odsúdený dopúšťajúci sa zo začiatku prevažne majetkovej trestnej činnosti dopustil trestného činu vraždy a posledným trestným činom, pre ktorý si odsúdený aktuálne vykonáva nepodmienečný doživotný trest odňatia slobody bol zločin lúpeže spáchaný na maloletej osobe. Prvostupňový súd, po vyhodnotení jednotlivých protiprávných konaní odsúdeného, ich charakter, závažnosť, frekvenciu páchanej protiprávnej činnosti dospel k názoru, že správanie sa odsúdeného počas jeho krátkych pobytov na slobode nemožno rozhodne považovať

za vedenie riadneho života. Zo správania odsúdeného je zrejmý jeho ľahkovážny postoj k vlastnej protiprávnej činnosti ako aj dešpekt k právnym predpisom.

11. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a spisového materiálu dospel sťažnostný súd k záveru, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom a zabezpečil všetky relevantné dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci a rozhodol vecne správne a v súlade so zákonom. So skutkovými zisteniami a právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý je uvedený v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, sa sťažnostný súd v plnej miere stotožňuje.

12. Sťažnostný súd uvádza, že súd môže odsúdenému zahladiť odsúdenie po splnení zákonom stanovených podmienok, ktorými sú jednak vykonanie trestu odňatia slobody, jeho odpustenie alebo premlčanie jeho výkonu, a jednak nepretržité vedenie riadneho života po dĺžku doby, ktorá je určená konkrétnou výmerou vykonaného trestu odňatia slobody.

13. Z vykonaného dokazovania v predmetom prípade bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že odsúdený ani pri jednom z odsúdení, ktoré žiadal zahladiť, nespĺnil podmienky na jeho zahľadenie, pretože nevedol po zákonom stanovenú dobu riadny život. V tomto smere sťažnostný súd odkazuje na časť odôvodnenia napadnutého uznesenia prvostupňového súdu (strana 4 až 7), v ktorom podrobne a vyčerpávajúco popísal jednotlivé odsúdenia, určil rozhodnú dobu, po ktorú by mal odsúdený viesť riadny život na splnenie podmienok zahľadenia jednotlivých odsúdení, zároveň určil aj moment prerušenia plynutia rozhodnej doby na posúdenie vedenia riadneho života a ustálil aj dátum, kedy začala plynúť a kedy bol prerušená rozhodná doba a z akého dôvodu. S týmto vyhodnotením sa sťažnostný súd v plnom rozsahu stotožňuje a bez potreby jeho opakovania, na toto odkazuje.

14. Pod vedenie riadneho života je potrebné subsumovať dodržiavanie právnych noriem, ale aj plnenie si iných občianskych, rodinných a pracovných povinností. Preto základnou povinnosťou odsúdeného počas plynutia rozhodnej doby pre zahľadenie odsúdenia teda bolo viesť riadny život, pričom práve vedenie riadneho života je tou základnou podmienkou, ktorej splnenie súd primárne skúma v rámci rozhodovania o zahladiení odsúdenia. Teda vedením riadneho života má zákon na mysli taký stav, keď odsúdený nepácha nielen trestné činy, ale ani priestupky.

15. Prvostupňový súd správne vyhodnotil správanie sa odsúdeného na slobode po vykonaní jednotlivých trestov odňatia slobody. V každom prípade, ešte pred uplynutím rozhodnej doby potrebnej na zahľadenie odsúdenia, sa odsúdený dopustil ďalšieho trestného činu (príp. priestupku), z ktorého bol následne právoplatne uznaný za vinného. Protiprávne správanie odsúdeného v sledovanom období, ktoré vyústilo do opakovaných nepodmienečných trestov odňatia slobody, či postihu v priestupkovom konaní, je v priamom rozpore s obsahom pojmu viesť riadny život. Pre nespĺnenie tejto zákonnej podmienky preto prvostupňový súd nemohol žiadosti odsúdeného o zahľadenie odsúdenia vyhovieť a správne rozhodol o jej zamietnutí.

16. Obhajoba v sťažnosti namieta nesprávne právne posúdenie skutočnosti, že doba vedenia riadneho života neplynie počas výkonu ďalšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody. S uvedeným záverom prvostupňového súdu sa sťažnostný súd v plnej miere stotožňuje, nakoľko uvedený názor vyslovil sťažnostný súd už pri predchádzajúcom rozhodovaní v uvedenej trestnej veci. Sťažnostný súd zotrváva na názore, že správanie odsúdeného je vo výkone trestu korigované jednak obmedzením osobnej slobody a jednak dozorom príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, a teda aj v prípade, že by kvalitatívne napĺňalo znaky riadneho života, má za to, že k tomu nedošlo výlučne aktívnym konaním, či zdržaním sa konania, zo strany odsúdeného, ale do určitej miery aj vplyvom osobitného režimu vo výkone trestu.

17. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd považuje napadnuté uznesenie za správne a zákonné, preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.